

רעפ 32958-10-24 - אברהם אוחנה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 32958-10-24

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
המבקש:	אברהם אוחנה
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים מ' ברנט, צ' גרדשטיין פפקין ו-ע' מיכלס) בע"פ 60233-02-23 ו-ע"פ 5488-03-23 מיום 08.09.2024; בקשה לעיכוב ביצוע בעצמו
בשם המבקש:	בעצמו

החלטה

זוהי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים מ' ברנט, צ' גרדשטיין פפקין ו-ע' מיכלס) בע"פ 60233-02-23 ו-ע"פ 5488-03-23 מיום 08.09.2024. בגדרו, התקבלו באופן חלקי הן ערעור המבקש, הן ערעור המשיבה על הכרעת הדין של בית משפט השלום ברחובות (כבוד הש' א' סבחת-חיימוביץ) בת"פ 12189-12-20 מיום 02.08.2022; וכן, נדחה ערעור המבקש והתקבל באופן חלקי ערעור המשיבה על גזר הדין של בית משפט השלום ברחובות מיום 16.01.2023.

אקדים אחרית לראשית ואציין כי לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות; ואסביר.

הבקשה והרקע להגשתה

1. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע 4 עבירות של השמטה מתוך דו"ח כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה); ריבוי

עמוד 1

עבירות של הכנה או קיום פנקסי חשבוניות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; וריבוי עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. כעולה מפסק הדין של בית המשפט המחוזי, במסגרת עבודתו כעורך-דין, בין השנים 2013-2018 השמיט המבקש הכנסות בסכום כולל של כ-750,000 ש"ח, ולא שילם מיסים בגין הכנסות אלה. בתוך כך, המבקש לא הוציא חשבוניות בעבור חלק מהתקבולים שהפיק מעבודתו כסניגור ציבורי וכעורך-דין עצמאי; וכן, אף לאחר שזומן לדיון לפני פקיד שומה במס הכנסה, הוציא המבקש חשבוניות נוספות שלא דווחו כנדרש.

2. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ובין 12 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד קנס הנע בין 30,000 ל-80,000 ש"ח. במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם, מיקם בית משפט השלום את עונשו של המבקש בתחתית מתחם הענישה, והשית עליו עונש של 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי; וכן קנס בסך של 25,000 ש"ח.

3. המבקש והמשיבה ערערו מזה ומזה על פסק דינו של בית משפט השלום. בין היתר, המבקש טען כי "נפלה שגיאה מהותית ויסודית בהרשעתו בהשמטת הכנסות ביחס לשנות המס 2017-2018" וכי במסגרת הכרעת הדין לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש לשם ביצוע העבירות לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה. כמו כן, נטען כי זכויותיו של המבקש נפגעו לנוכח "אי פירוט החשדות בגין נחקר; היעדר אזהרה בדבר הזכות להיוועץ בעו"ד; חדירה שלא כדין לטלפון הנייד של המערער [הוא המבקש - ח' כ'] והורדת כל התוכן שעליו בחריגה מהצו שניתן, לרבות התקנת רוג'לה על המכשיר; אי מתן שהות לצורך הגשת בקשה לאיסור פרסום; אכיפה בדרגת שיעור באפליית המערער לרעה לעומת אין-ספור מקרים דומים שהסתיימו בהליך של כופר, ללא הגשת כתב אישום". לחלופין, ערער המבקש על מתחם הענישה שנקבע, וטען כי לנוכח הפגיעה הנטענת בזכויותיו ושיקולי צדק יש להורות על ביטול הרשעתו.

4. ערעור המבקש על הכרעת הדין התקבל באופן חלקי, וזאת ביחס לטענתו של המבקש לעניין שנות המס 2017-2018. בהקשר זה נקבע, כי "ופחת מסכום ההשמטות הכולל סך של 239,056 ש"ח, אולם סכום זה לא יימחק מכתב האישום כליל והמערער יורשע ביחס אליו בביצוע עבירות לפי סעיפים 220(4) ו-220(5) לפקודה". לצד זאת, התקבל באופן חלקי ערעור המשיבה על הכרעת הדין, ונקבע כי בניגוד לקביעת בית משפט השלום, "לא היה מקום לנכות את רכיב המע"מ מסכום ההשמטות הכולל". על-כן, נקבע כי "לאחר קיזוז ההשמטות מהשנים 2017-2018 מצד אחד והוספת סכום המע"מ ביחס להשמטות בשנים 2013-2016 מצד שני, יורשע המערער בהשמטת הכנסות בסך 669,753 ש"ח (חלף סכום של 754,344 ש"ח בגינו הורשע בהכרעת הדין)".

5. כמו כן, נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום, תוך שנקבע כי בעניינו של המבקש לא מתקיימים התנאים המצטברים לסיום הליך פלילי ללא הרשעה. ביחס לטענת המערער כי שיקולי צדק מצדיקים הימנעות מהרשעתו, בית משפט קמא ציין "כי הרי משלא מצאתי ממש בטענות

המערער ביחס לפגיעה בזכויותיו, הרי שאין מקום לקבל טענות אלו גם בהקשר של שאלת ההרשעה. מכל מקום, גם אם היה נמצא שנפגעו זכויות המערער באופן מסוים, אין משמעות הדבר שהדבר היה מוביל מניה וביה לביטול הרשעתו, זאת בהנחת יתר האיזונים שנקבעו בפסיקה, ובראשם חומרת מעשיו". מנגד, בית משפט קמא קיבל באופן חלקי את ערעור המשיבה לעניין גזר הדין, בקבעו כי "בהנחת שממילא נקבע מתחם ענישה ברף נמוך ביחס לחומרת העבירות ונסיבות ביצוען, זאת גם לאחר השינויים עליהם עמדתי בנוגע להכרעת הדין, ובשים לב להעדד לקיחת אחריות מצד המערער מצד אחד, ומנגד נסיבותיו האישיות, וכאשר לנגד עיניי הכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין עם נאשם מקום בו מצאה להחמיר בעונשו, אציע לחברותי לקבל באופן חלקי את ערעור המשיבה ולהעמיד את עונשו של המערער על 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות".

6. המבקש לא השלים עם פסק דינו המפורט של בית משפט קמא, ומכאן הבקשה שלפניי.

7. בבקשתו, האוחזת 22 עמודים, מפרט המבקש, שאינו מיוצג אך הינו עורך-דין בהשעיה, את טענותיו באריכות, ובראשן - הפגיעה בזכויותיו כפי שפורטו לפני בית משפט קמא. בהקשר זה נטען, כי חקירתו של המבקש נעשתה "ללא אזהרה כדן, ללא יישום כלל פסקתי לזכות היועצות, באפליה על בסיס היות המבקש עו"ד [...]" . זאת ועוד, נטען בין היתר, כי בית משפט קמא התערב באופן קיצוני "בגזר [ה]דין בניגוד לכלל פסיקתי לפי ככלל ערכאות הערעור אינה מתערבת או גוזרת את הדין מחדש, **ללא הנמקה**, ללא קביעת מתחמי ענישה וללא מתן משקל לשיקולים שנשקלו על-ידי בית משפט השלום בשלב גזירת העונש" (ההדגשות במקור - ח' כ').

דין והכרעה

8. כאמור לעיל, לאחר עיון בבקשה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב'גלגול השלישי' שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, למשל: רע"פ 5011/24 בן יהוד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.07.2024)). הבקשה שלפניי לא עומדת באמות מידה מחמירות אלו, ודי בכך כדי לדחות אותה.

9. שהרי, חרף ניסיונו, טענות המבקש נטועות בדלת אמותיו של עניינו הפרטני; הן אינן חורגות ממקרה זה. לא למותר לציין, כי טענותיו מהוות טענות 'ערעוריות' במהותן, שאינן מצדיקות מתן רשות ערעור לאחר שנדחו לגופן על-ידי שתי ערכאות בפסקי דין מפורטים ומנומקים, ונקבע, בסופם של דברים, שהראיות מלמדות על כוונת המבקש להשתמש מתשלום מס (ראו, למשל: רע"פ 697/24 אסתרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (05.03.2024)).

10. תמצית ייאמר, כי אף לגופם של דברים, דין טענת המבקש, לפיה בית משפט קמא התערב באופן 'קיצוני' בגזר הדין של בית משפט קמא, להידחות. אכן, כפי שבית משפט קמא עצמו ציין, כלל נקוט הוא כי ערכאת הערעור לא תמצה את הדין עם הנאשם (ראו, מיני רבים: רע"פ 8410/22 בוכובזה נ'

מדינת ישראל, פסקה 11 (18.12.2022)). ואולם, דומה כי הדין לא מוצה עם המבקש, מקום בו מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו נע בין 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. זאת, משום שגם לאחר שהתקבל ערעור המשיבה והוחמר עונשו של המבקש, העונש שהושת עליו נמצא מתחת לרף העליון של מתחם זה; שעל פניו אין בו שגגה והמבקש לא הצליח לבסס טענה מעין זו בבקשתו שלפניי.

11. סוף דבר: הבקשה לא עומדת באמת המידה המחמירה למתן רשות לערער ב'גלגול שלישי' והיא נדחית בזאת; ממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ' תשרי תשפ"ה (22 אוקטובר 2024).

ח
א
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט